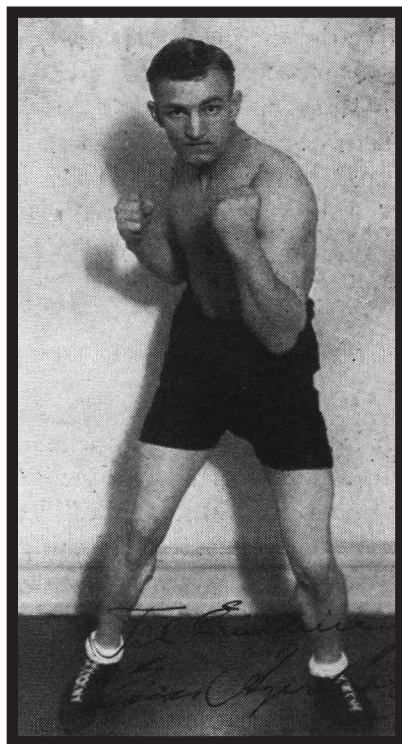

Fra Tjenestedreng til Mesterbokser

Einar Aggerhoms erindringer

Uddrag fra:

Selvforsvar

af

Einar Agerholm, 1945

Fra Tjenestedreng til Mesterbokser.

Barndomsaarene, de tidligste Ungdomsdrømme og Ringkarriérens haarde Vej mod Berømmelsen — den Vej, der førte til, at den tidligere Tjenestedreng en skønne Dag hævede et Honorar paa 16.000 Kr. for nogle faa Minutters Kamp.

I første Omgang kunde det synes interessant at skulle skrive om sig selv — hvis man da har oplevet noget. Saadan gik det i hvert Fald mig, men det gik hurtigt op for mig, at jeg egentligt aldrig har fundet mit eget Spejlbillede saa interessant som Studiet af mine Modstandere og de forskellige andre Livsproblemer, Skæbnen har stillet mig over for; men i dem er der ogsaa Stof nok til mere end én Bog. Jeg skal i det følgende bestræbe mig paa at give en nøgtern Skildring af det, der engang i en Avis blev kaldt „Fra Tjenestedreng til Mesterbokser“. For mig var det ikke et naturligt Haandelag, men et energisk Arbejde efter mit eget Trænings-system med Studierne af *Snertens Kunst*, der slog Porten op for Eventyret. De kender nu ogsaa denne Kunst til Bunds, og jeg kan altsaa ikke siges at være helt fri for Medansvar, hvis fremmelige Læsere af denne Bogs første Halvdel skulde finde paa at banke paa denne Port; men pas paa! mere end én kom galt af Sted, da han bankede paa Porten og forestillede sig sin Fremtid som en Lykkedrøm i Glansen af Ringens Guld og Berømmelse.

Den røde Løber var ikke rullet ud ved min Ankomst til denne Verden, og den første Tilsynekomst af Einar Agerholm hilstes absolut ikke med Klapsalver. Hele min Barndom — alle de raske Drengaar — laa i Skygge af den ubarmhjertige Kendsgerning, at jeg mistede min Mor, før jeg var stor nok til blot at have et Minde tilbage af hende.

Fra Tjenestedreng til Mesterbokser . . . ja, det er ingen Usandhed, men der blev nu ikke Tale om en Lynkarrière som den, man ser paa Film eller paa Teater. Det var haardt Arbejde fra Begyndelsen, til jeg naaede i hvert Fald et godt Stykke op ad „Bokserangstigen“, men den Dag i Dag takker jeg min Lykkestjerne for, at jeg ikke naaede Toppen.

Jeg var Tjenestedreng, Vogterdreng, Arbejdsdreng — kort sagt altid „Dreng“. Hvert nyt Sted var jeg Dreng for Folk, med hvilke min eneste rent personlige Forbindelse som Regel bestod af en uendelig Række haand-faste Lussinger. Skulde jeg nogensinde finde paa at beklage mig over de Klø, jeg har faaet i mit begivenhedsrige Liv, saa tror jeg ikke, jeg vilde skænke Kampaarene i Ringen en Tanke. Derimod vilde Drenggeaarene blive fremkaldt i Erindringen, for eksisterer der mon Lussinger saa ubarmhjertige som dem, der i ondt Lune knaldes ud mod en lille, moderløs

Pleje- eller Tjenestedreng? Dette er ikke et Anfald af Selvmedlidenhed, men ogsaa møttet paa Tusinder og atter Tusinder af andre Plejebørn og Tjenestedreng, som har gaaet i den samme haarde Skole. En Mand med en Del Erfaring og Menneskekundskab har engang sagt, at jeg blev „staalsat“ til mine Kampaar indefra. Jeg modsagde ham ikke.

Et af Lyspunkterne i mine Barndomsaar var Læsningen. Det var ikke saa meget Bøger, men mere Avisernes Sportsreferater, jeg kastede mig over, og det bedste, syntes jeg, var de smaa Provinsavisers Ekko fra de store Boksekampe i København. Paa dette Tidspunkt havde jeg naturligvis aldrig drømt om selv at komme til at overvære en Boksekamp, men alligevel gav Karlekammerets blafrende Tællelys den lokale Amtsavis' Sportsreferater et fortryllende Genskær af Bokseringens Dramatik. Naar jeg læste om Boksekampe, følte jeg Blodet bruse... i Tankerne saa jeg Kampen Mand mod Mand om Guld, Ære og Berømmelse. Dicks og Chics Bedrifter i Lørups Ridehus stod mit Drengehjerte langt nærmere en Drost Peder Hessel og Svend Gjønge. Det skete, at jeg om Natten hørte Kamplæderen raabe: „I det Hjørne... Einar Agerholm, Danmark“, efterfulgt af Klapsalvernes Brus fra et bølgende Hav af begejstrede Mennesker.

Lidt efter lidt udartede disse Drømme sig til alvorlige og regulære Fremtidsmaal hos mig. Som purung er man som Regel Optimist, og Ringens Eventyr stod for mig som det største af alle. Jeg ønskede at være med, hvor Spændingen dirrede, og hvor Lønnen hurtigt steg til Guld, Ære og Berømmelse... Hvorfor skulde jeg ikke ogsaa ønske saadan? Lussingerne var jeg jo sikker paa alligevel.

En frygtelig Hævn.

For Resten tog jeg dem med Anstand, skønt de mest urimelige og uretfærdige ofte fik det til at brænde i mit Barnesind af Trods. Sommetider kunde jeg efter saadanne Episoder knytte Hænderne i Bukselommerne og i Tankerne tage Forskud paa en sødmefyldt Revanche. Det var ikke saadan, at jeg i Stilhed gik og satte Husbonds Lussinger i Banken for senere at give dem tilbage med Renter. Nej, en skønne Dag vilde jeg bare komme skridende ind paa Gaardspladsen, præsentere mig som Verdensmester i Mellemvægtsboksning og derefter fastslaa, at den sidste uretfærdige Øretæve var uddelt paa dette Sted. I et tilfældigt Lune havde jeg nemlig købt hele Gaarden med Besætning og ønskede nu et Folkehold med bedre Manerer og frem for alt med mere humane Fremgangsmaader over for Stedets skiftende Tjenestedreng...

Noget lignende har de fleste af os sikkert drømt i Barndomsaarene, naar vi har følt os uretfærdigt behandlet, og naar jeg nævner det, er det blot for at vise, at det ikke var helt tilfældigt, jeg fra Barndommens Dage fik Interesse for Boksning. Denne Sport stod for mig som Vejen, ad hvilken jeg skulde vandre for en Dag at kunne rehabilitere mig.

Jeg købte og studerede Dick Nelson „Et Kursus i Boksning“, og det varede ikke længe, før min lille, hjemmelavede Sandsæk dinglede i Laden. Jeg var en spinkel, men vistnok en temmelig stærk Dreng, og Aften efter Aften vandt jeg med Sandsækken som eneste Vidne, den ene straalende Sejr efter den anden — baade over Husbond og Alverdens Championboksere! Tilsidst var der overhovedet ikke flere jævnbyrdige Modstandere at finde i Fantasiens Verden, hvorfor jeg besluttede at prøve Chancerne nede paa Jorden, men her blev Begyndelsen unægtelig knap saa straalende!!

Min første Trusel mod Verdensmestrene var en Indmeldelse i Lyngby Idrætsklubs Bokseafdeling. Jeg var efterhaanden avanceret til Lærling og maatte begynde Dagens Gerning Kl. 3,30 om Morgenen, men ikke desto mindre var den ti Kilometer lange Fodtur til Træningslokalet om Aftenen en ren Svir for mig. Det samme kunde desværre ikke siges om Hjemturen! Træneren, den senere saa kendte professionelle Bokser Carl Frederiksen, havde fattet en særlig Interesse for mig og havde opøvet mig i Bru- gen af sit eget farligste Vaaben, et kort og præcist Højrehaandskryds, som senere skulde blive min Amatørkarriéres største Trumf. Desværre fandt jeg paa at træne i et Par store Naboklubber, og i en af dem var der for faa Sandsække til, at Kampbokserne ad denne Vej kunde faa Udløs- ning for Muskelkraften. Saa kiggede de sig om efter andre Udveje, og en af dem var — mig! Her fik jeg saaledes den første Prøve paa en Op- levelse, som senere blev gentaget, og som efterhaanden førte til en totalt knust Næse. Lad mig understrege, at de fleste Ting kan blive en Vane, men dette med at faa Næsen udjævnet bliver det vanskeligst!

Især de første Gange gjorde det mere ondt, end jeg kan beskrive her, og naar jeg saa bagefter travede de ti Kilometer hjem, kunde det af og til skorte paa Inspirationen til de store Drømme om Ære og Berømmelse. Dertil kom, at det var vanskelig at falde i Søvn, naar man skulde trække Vejret gennem en næsten fladtrykt Næse samtidig med, at hele Hovedet smertede som en Tandbyld.

Første Præsentation for Publikum.

Omsider kom saa den store Dag, hvor jeg skulde have min første Kamp i Ringen. Den Dag i Dag husker jeg tydeligt Hotel „Lyngby“s faste Dilettantscene, hvor Ringen var opstillet. Den var i Dagens højtidelige Anledning blevet udstyret med en blikstille Skovsø, omgivet af svulmende Bøge og høje, stilfulde canadiske Fyrretræer... unægtelig en temmelig

idyllisk Ramme om det, der siden skulde ske, men det var paa den anden Side ikke noget usædvanligt. Baade jeg og mange andre har siden moret os over disse farveprangende Kulisser, som er blevet anbragt paa Teaterscenerne i de smaa Byer, naar de lokale Klubber holdt Boksestævner.

Min første og sidste Brydekamp.

Første Afdeling paa Programmet var en Serie Brydekampe — noget, jeg kun kendte fra flygtige Indtryk af nogle livlige Balaftener med Slagsmaal hjemme i Forsamlingshuset. Ikke desto mindre kom Klubformanden før Stævnets Aabning op i Omklædningsrummet med dybe Rynker i Panden og anmodede om min velvillige Assistance. Sagen var, at Modstanderen til en af vore mest estimerede Gæster, en kendt sjællandsk Bryder, var udeblevet. Nu rækker Klubkammeratskabet jo langt, men jeg tør nok sige, at jeg alligevel følte mig temmelig benovet, da jeg lidt efter stod oppe foran Skovsøen og havde fri Udsigt til min Modstander... en stor og kraftig Herre med en uophørligt bølgende Bringe, imponerende lange, tæt snørede Atletstøvler og — hvad der især vakte min Respekt — et frodigt og velsnoet Overskæg! Her var jeg mødt for at faa min første Kamp som Bokser, og minsandten om jeg saa ikke blev sat til at debutere som Bryder!

Der blev imidlertid ikke Tid til mange Betragtninger, idet der pludselig var en, der slog paa en Tallerken. „Nu eller aldrig!“ tænkte jeg desperat, og uden Hensyn til Overskæg eller Atletstøvler for jeg med Fortvivlelsens Mod ind paa min let overraskede Modpart... et regulært Livtag, og Manden laa med Skuldrene mejslet i Madrassen! Heldet havde været med mig, og sejrstolt sprang jeg op, fyldt af sælsom Forvirring over min egen Præstation og indtagende en korrekt Retstilling mod Publikum. Det skulde jeg aldrig have gjort! I næste Sekund drejede Salen rundt for min Øjne... først en Gang og saa en Gang til, men i modsat Retning. Jeg følte Ryggen mod Madrassen, og at Manden med Overskægget sad oven paa mig. Saa kom Kamplederen til og tildelte min tungtaandende Modstander et anerkendende Dask paa Skulderen. Bifaldet bragede løs, og vor Gæst rejste sig og gengældte med højtideligt hævede Øjenbryn Hyldesten med fire nøjagtigt afmaalte Bøjninger af Tyrenakken — et mod hvert Verdenshjørne. Hverken paa ham eller Publikum var det at mærke, at han et Minut i Forvejen havde været kastet. Hvorfra skulde jeg dengang vide, at man skal blive liggende oven paa den besejrede, indtil Kamplederen med et opmuntrende Skulderklap tilkendegiver, at ogsaa han har fulgt Kampens Gang og er opmærksom paa Situationens Alvor? Brydning er noget underligt noget....

Det store Øjeblik.

Jeg fik snart andet at tænke paa! Knap en halv Time senere hørte jeg for første Gang i vaagen Tilstand en Kampleder præsentere mig som aktiv Deltager i en Boksekamp. Carl Frederiksen var min Sekundant. Han var som allerede antydte en erfaren Mand og vidste aabenbart ogsaa, hvor store Krav man kan stille til Konversationen med en Debutant, der i Spænding afventer Gong-Gongens rungende Kampsignal.

— Ka' du se ham derovre? spurgte Carl og pegede faderligt over mod min første Modstander, en ung Københavner. — Naar han nu kommer ud, saa gaar du over til ham... stanger din lige venstre ud og krydser efter med højre, saadan som jeg har lært dig! Og saa kommer du tilbage til mig, for saa er han nemlig færdig...!

Det lød jo meget ligetil, men Carl var dog saa forudseende at tilføje, at jeg hellere maatte gentage hele Manøvren, hvis Modstanderen stadig skulde være ved Bevidsthed efter mit første Forsøg.

Det var han nu ikke. Jeg fulgte Carls Anvisninger, og alt gik som beregnet. Maaske var jeg selv den mest forbavsede. Kun de fineste Cirkusprogrammer byder paa Magen til den Kolbøtte, som min Modstander slog, da jeg ramte ham efter min Sekundants Anvisning. Det varede en rum Tid, før han var strammet saa meget op, at han kunde indlede en heftig Diskussion med sin Sekundant om, hvor han egentlig befandt sig og hvorfor. Selv stod jeg bukkende og skrabende midt i Ringen og holdt genert Stand mod Klapsalverne. Jeg syntes, det var sært, at der skulde saa lidt til at bedøve et Menneske....

De følgende Søndage blev den af Carl og mig udarbejdede Plan gentaget med stor Sukces mod fem-seks andre unge Mennesker, af hvilke den sidste dog gik to meget haarde Omgange, før han tog fuld Tælling. Dette var imidlertid ikke saa bemærkelsesværdigt som den Kendsgerning, at Carl havde fortalt mig, at det var en ren Begynder, skønt Manden faktisk havde figureret paa et Bokseprogram, før jeg blev meldt ind i Underskolen. Carl Frederiksen var altsaa Psykolog og vidste, hvad det havde betydet, hvis jeg var startet med Mindreværdskomplekser.

Selvtilliden vokser i faretruende Grad.

Da Sandheden bagefter kom frem, kan det nok være, at Einar Agerholm fik Fornemmelser af sin egen Betydning! Ja, jeg tror saamænd ikke, det den Aften vilde have undret mig, hvis den berømte amerikanske Boksepromotor Tex Richard havde staaet nede i Omklædningsrummet og ventet paa mig med en Kontrakt i Haanden

Men hvad vigtigere var — hjemme i Kongens Lyngby steg ogsaa Agtelsen for mig i Boksekredse. Naar jeg i de Dage kastede Glans over Lyngbys Aftenliv med en lille Strøgtur, kunde det hænde, at der lød respektfuld Mumlen fra Porte og Gadehjørner, og for første Gang prøvede jeg den Fornemmelse, naar Folk kender En, vender sig om og ser efter En.

Det er en kendt Sag, at Hovmod staar for Fald, og jeg havde vist ikke alt for godt af Bevidstheden om de Sejre, jeg havde vundet i mine første Kampe.

Hvad Skovsøen gemte?

Nogen Tid efter samlede der sig truende Skyer over Skovsø-Idyllen paa Hotel „Lyngby“s Scene. Denne Gang var jeg blevet matchet mod intet mindre end en sydsvensk Mester, og naturligvis havde jeg stærke Fornemmelser af Dagens Betydning, d. v. s., da jeg klatrede ind i Ringen forsvandt Betagelsen af Situationen lidt, for hvad var det? I Ringens modsatte Hjørne ventede en køn og spinkel ung Mand, nærmest af Filmsydre, paa mig. Hans smukke mørke Haar skinnede af Brillantine, og der var noget vegt og hjælpeløst over ham, saa jeg næsten ikke nænnede at slaa til ham. Skulde han virkelig nyde godt af Carls „Patentmedicin“?

Da Gong-Gongen lød, sendte jeg de nærmest siddende Stævnearrangører et bebrejdende Blik og gik saa løs paa Svenskeren. Noget maatte han vel kunne taale, naar han var sydsvensk Mester. Det fik jeg nu aldrig opklaret, for det lykkedes mig daarligt nok at ramme ham. Højrekrydset faldt... en Gang til, men Svenskeren stod stadig oprejst i Ringen! Hvad var egentlig Meningen? Jeg stødte, og slog, men mine — i min egen Indbildning saa frygtede Næver — havnede i den tomme Luft, og det begyndte at gaa op for mig, at der ogsaa var noget, der hed Benarbejde i en Boksering. Desværre var det den smukke Svensker og ikke mig, der havde det i Orden. Saa skete det! Pludselig følte jeg det, som om hele Loftet faldt ned over mig. Da det — mærkeligt nok — atter indtog sin normale Plads for mine Øjne, saa jeg Kamplederens Ansigt lige over mig og hørte en fjern Røst tælle: „fem... seks... syv... otte...“. I blindt Raseri sprang jeg op fra denne uvante Stilling, hidsig efter at sige min Modstander Tak for sidst, men det blev Afslutningen! Medens jeg fægtede vildt med begge Arme, ladende haant om alle Boksekundskaber, var det Svenskeren ramte mig haardt for anden Gang. Denne Gang var det Gulvet, som kom lige op i Ansigtet paa mig, og om de følgende Minutter erindrer jeg intet. Det første, jeg hørte, da jeg atter kom til mig selv, var Carls faderligt medfølelse Bemærkning: — Det gaar nok! Det skal vi jo allesammen prøve før eller senere, min Dreng!

Jeg var blevet regulært talt ud....

Lille Mand — hvad nu?

Mit Ydre i de første Dage efter denne Kamp fristede mig ikke til at vigte mig paa for mange Strøgture, og samtidig faldt jeg kolossalt i min egen Agtelse. Jeg havde godt af den Tur, for den overbeviste mig paa talende Maade om, at jeg ikke var det Unikum i Bokseringen, som jeg gik og troede. Snart kaldte Bokseringen igen, og det lykkedes mig at besejre nogle nye Modstandere med mit systematisk indarbejdede højre Krydsstød. Samtidig voksede min Selvtillid, og da Aarets Klubmestre skulde kaares i Kongens Lyngby, blev ogsaa mit Navn raabt op ved Uddelingen af Førstepræmierne. Trofæet, en vældig Vandrepokal, kom tydeligt nok ikke lige fra Guldsmeden. Dens totaarnede Overflade genspejlede paa ligefrem kriminalistisk Vis de skiftende Indehaveres Fingeraftryk.

Under Idrætshusets Projektører.

Mit Klubmesterskab blev imidlertid Springbrættet til en Plads i Bokseklubben I.K. 99's forreste Boksergeled, og da jeg næste Gang gik i Ringen, var Baggrunden ikke mere Teaterkulisser. Nej, denne Gang mødte jeg under Indtryk af Masser af Projektørbundter og Hoveder og Øjne til alle Sider. Det var selve Idrætshusets store og forvante Boksepublikum, jeg skulde vise mine Færdigheder for. Tro mig, jeg var betaget; men det var heldigvis kun til Gong-Gongen og Pligterne kaldte. Et Minut efter gik min Modstander, en rask amerikansk Marinesoldat, ned i dramatisk Spagat og med et Udtryk af fjern Melankoli i Øjnene. Han var en rask Gut, men han havde tydeligvis ikke større Begreber om Boksning. Bifaldet! Jo, det var ægte nok og larmende, for mærkeligt nok foretrækker de fleste Boksetilskuere at se en Bokser blive talt ud med det samme frem for tre Omganges fin Pointsboksning.

Tiden gik, og nu fulgte en lang Række mere eller mindre dramatiske Kampe paa ialt godt og vel 200 Amatørprogrammer, dels herhjemme, dels i fremmede Lande som Norge, Sverige, England, Irland, Finland og Tyskland, og jeg opnaaede at faa baade Ros og Ris i samtlige Landes Sportspresser. Hvis jeg skulde fortælle Detailler fra alle disse Kampe, vilde jeg kunne fylde flere tykke Bøger, og det er ikke Hensigten med denne Gennemgang af Hovedtrækkene i min Boksekarriere. Lad os derfor drage gennem disse Amatøraar paa Lyntogsbillet og kun standse ved enkelte Stoppesteder.

Da Helge fik Chok.

Min første Udenlandsrejse som Bokser glemmer jeg ikke, og det skyldes ikke alene de Kampe, jeg boksede. Brandenburgs Politiskoles Kampboksere havde inviteret os, og jeg rejste derned sammen med et Hold af gode Boksekammerater, bl. a. Helge Jensen fra Glostrup, som under det

meste af Turen underholdt os med Anekdoter. De var ikke alle lige artige, og da han brillerede med en, som helst bør fortælles i et Herreværelse, satte vi Vagt ved Kupédøren. I øvrigt bekymrede vi os ikke større om en nydelig ung Dame, der stiltfærdigt sad i Kupéhjørnet, for vi var jo i Tyskland! Dansk skal jo være et vanskeligt Sprog at forstaa for Ud-lændinge, og Damen fortrak da heller ikke en Mine, medens Helge kørte løs. Da han var kommet igennem sin Anekdote, og vi alle havde ydet ham Anerkendelse i Form af de Latterkaskader, som han ventede, trak den unge Dame en Cigaret frem af sin Taske, saa mildt paa Helge Jensen fra Glostrup og sagde:

— Undskyld, De har vel ikke en Tændstik...?

Jeg tror, at Helge i dette Øjeblik vilde have foretrukket at være i Ringen mod selveste Dempsey frem for at skulle staa Ansigt til Ansigt med denne prekære Situation.

Det var nu ikke Rejsens eneste Oplevelse af Betydning. Den største for mig indtraf, da jeg blev præsenteret for min Modstander. Det var Letsværvægteren Max Wintgan, som efter Sigende netop havde besejret Heinrich Müller fra Køl'n, en af Tysklands allerdygtigste Letsværvægttere. Jeg vejede kun til Weltervægt, men det lykkedes mig dog i 2. Runde at ryste min to Klasser tungere Modstander eftertrykkeligt. I øvrigt tabte jeg planmæssigt alle tre Omgange paa Points, uden at der gik Splinter hverken af Selvtilliden eller Omdømmet.

Forholdet til Sverige atter i Orden.

Desværre lykkedes det mig aldrig at faa en Revanchekamp mod den kønne og spinkle sydsvenske Mester, som jeg tidligere har omtalt, og hvis spinkle Hænder tilføjede mig mit første Knockout-Nederlag. Alligevel fik jeg nogen Tid efter min Brandenburg-Tur bragt Forholdet til Broderationen i Orden. Jeg var blevet Husar og havde en Sygdomsperiode, som fik Lægerne til at profetere, at jeg som Sportsmand fremtidig vilde komme til at nøjes med Minderne. Det var en haard Dom for en Bokseentusiast, og jeg nægtede simpelthen at tro paa Lægevidenskabens haarde Dom. Jeg trængte baade til Afveksling i Tilværelsen og til at faa konstateret, om det virkelig var saa galt fat med mig. Derfor tog jeg med Taknemmelighed mod Helsingør-Klubben „Sport“'s Invitation til at møde hele to sydsvenske Boksemestre ved et og samme Stævne. Antagelig er det sket i et Anfald af Selvovervurdering, for rent bortset fra Lægernes Profetier havde mine to svenske

Modstandere erobret deres Titler i henholdsvis Mellemvægt og Letsværvægt, medens jeg selv kun var paa Stregen til Weltervægt, men jeg har nu aldrig ment, at en Boksekamp afgøres paa Vægten, og det hele gik over al Forventning. D'Herrer Hjort og Brandt blev slaet ud i henholdsvis 2. og 3. Omgang, og glad var jeg, fordi det havde vist sig, at jeg udmærket kunne holde til Ringens Strabadser.

Som bebudet vil jeg gaa nogenlunde ligegyldigt forbi Landskampe, Mesterskaber og Kampe mod Danskere, Svenskere, Nordmænd, Ungarere, Englændere og Tyskere i denne Skildring, for hvor meget husker jeg af det hele, naar det kommer til Stykket? Enten det nu var Sejre eller Nederlag, saa har disse Erindringer meget til fælles, og naar man blader i Mindernes Bog, er det ikke altid

(saa let at skille det ene ud fra det andet. Lad mig lige i Forbifarten give min norske Landskampmodstander Gunnar Johansen et anerkendende Nik, for han var en prægtig Gut og en dygtig Bokser, som det var en ren Fornøjelse at møde i Ringen.

Spekulant i Mindreværds-komplekser.

Og saa kommer vi til Finlandsturen, som blev begivenhedsrig. Det var ikke mit første Ophold blandt disse brave, nordiske Sportskammerater, men naar jeg netop fortæller om denne Tur, saa er det paa Grund af visse smaa Tildragelser, som af gode Grunde ikke ligefrem blev rundkastet dengang. Nu gaar det vel at fortælle

derom, fordi de rummer en vis Humor og synes at kaste et forsonende Skær over Turens ellers ret barske Ringbegivenheder.

Boksningsen var dengang ret ny som Kampsport i Finland, og det var vel derfor, at mine Kampe deroppe vakte en vis Furore gennem de udsendte Bulletiner fra Helsingfors, medens jeg var deroppe. Jeg begyndte med en regulær Sejr over den finske Mester Hagelberg, og flere Sejre fulgte efter. Det fik et Blad til at skrive, at jeg drog rundt blandt de finske Weltervægttere som en „hærgende Tank“, ligesom det inspirerede adskillige Journalister og Bladtegnere til at karrikere mig, men nu er det vist ogsaa paa Tide, at jeg stiger ned fra den Piedestal, hvorpaa jeg har anbragt mig selv med disse Linier, og fortælle Sandheden. Jeg gør det uden Anger og fortæller den udelukkende som en god Historie, saadan fra Mand til Mand....

Fra et Tilskuerstandpunkt betragtes Boksningsen vistnok i Reglen som noget af det enklest eksisterende, men ikke desto mindre tør jeg paastaa, at adskillige af mine Kampe har haft et betydningsfuldt Forspil af rent psykologisk Art. Spørg mig saaledes blot, hvad det kan betyde før Kam-

— Ogsaa paa „Digterkongen“ i Socialdemokraten gjorde min Færd i Finland Indtryk. Under ovenstaaende lille Slagmaleri skrev han bl. a.:

Ej i de tusind Søers Land
bli'r Ungersvenden Møers Mand,
thi Agerholm har maset dem,
hveranden, mindst til Plukfisk,
han banker efter Noder dem,
han grusomt sammenroder dem,
og Plukfisk smager godt, men er,
det ved vi, ingen smuk Fisk.

Og Suk fra mangel Læbe lød,
naar Agerholm sit Kæbestød
— som en Billet til Drømmeland —
den finske Ungdom sendte.
Ej Bud de mere sender ham,
thi altfor godt de kender ham,
den grusomme Knockout-Ekspert,
som før de daarligt kendte.

pen at se lidt bestemt paa sin Modstander og supplere det Indtryk, han paa denne Maade faar, med et ekstra fast Haandtryk. Jeg vil svare, at ikke mindst dette med at „se“ rigtigt paa Modstanderen har den allerstørste Betydning. Boksere er paa sin Vis et pudsigt Folkefærd. Mindreværdskomplekser over for Modstanderne opstaar usædvanligt hurtigt og giver i Reglen forbløffende Resultater, saa snart Gong-Gongen har lydt. I Virkeligheden var det nærmest som en haardkogt, rejsende Spekulant i Mindreværdskomplekser, jeg forlod Finland efter denne Tourné, og dertil kom, at jeg medbragte en stor Portion Selvtillid for mit eget Vedkommende samt et lille Genskær af den store Humor i Øjenkrogen.

Mine Spekulationer i Mindreværdskomplekser gik for sig paa følgende Maade: Først gjorde Meddelelsen om den foregaaende Aftens knock-out jo sit og indgav de djærve Finner en Del bange Anelser. Fik de det ikke straks, skulde det nok komme! !

Naar jeg — rejsetræt og sur efter for mange Kampe — ankom til Krigsskuepladsen, trampede jeg omgaaende ned i Omklædningslokalet til Modstanderen for den paagældende Aften. Han fik et „Blik“ og et Haandtryk, som i Fasthed røbede adskilligt mere end almindelig nordisk Broderfølelse, og naar dette var overstaet, sagde jeg lavmælt og fuld af Diskretion til ham:

— Ser du, vi kan jo godt bokse en jævn og pæn første Omgang, men stort mere ser jeg mig desværre ikke i Stand til at love dig. Du forstaar... man skylder jo sit gode Navn og Rygte en hel Del ... Ja, nu maa du selv om Resten...!

Adskillige svenske og finske Karrikaturtegnere tog – som man vil se ikke uden Held – Hævn for de besynderligt mange Knockoutnederlag, som i de Dage overgik deres boksende Landsmænd.

Jeg maa indrømme, at de gode Finner forstod at værdsætte et Venneraad givet i Tide. Saa snart Gong-Gongen lød efter vor pæne første Runde, sprang jeg ud i Ringen som et Vilddyr med truende Holdning og en saadan Misbilligelse i Blikket, at der ikke kunde herske Tvivl om Situationens Alvor. Som Regel gik Modstanderen derefter ganske automatisk i Gulvet, saa at sige af bare Skræk! Fra denne Position rettede han som Regel endnu et hastigt og frygtsomt Blik mod mig, og i de fleste Tilfælde var han derefter fast besluttet paa at komme ud af Ringen saa hurtigt som vel muligt. Tilbage stod jeg og bukkede beskedent ud mod det loyale Publikums Klapsalver..... jo, det var dejlige Dage!

Kæmpebluff og Sølvpokal.

Endnu engang fik jeg Brug for mit Kæmpebluff. Paa Hjemvejen blev jeg stoppet af en Invitation til en nordisk Trekantturnering i Oslo mellem Danmarks, Norges og Sveriges tunge Boksere. Jeg var usigelig rejsetræt, men slog alligevel til. Jeg var kun Weltervægter, men fik ved et Tilfælde Lejlighed til at se Pokalen, der var udsat til Stævnets bedste Mellemvægter, og det blev til Kærlighed ved første Blik! Efter at have drukket fire skumende Flasker Dobbeltøl og to Flasker Mælk af Helliterklassen kunde jeg nogle Timer senere betræde Vægten som fuldblods Mellemvægter.

Ikke uden Besvær og under Opofrelse af mine sidste sparsomme Kræfter vandt jeg i den første Kamp over den svenske Mester Stig Torp. Da jeg efter Kampen ligefrem vaklende af Udmattelse, kom ind i Omklædningslokalet, fik jeg Øje paa min næste Modstander i Mellemvægtsturneringen. Det var en kæmpestor norsk Brændehugger med Armmuskler som Staalwirer og et Udtryk af næsten morderisk Selvtillid... kort sagt slet ikke noget behageligt Syn.

Det lykkedes mig imidlertid at tage mig sammen. Jeg gik lige løs paa ham, greb hans Haand og knugede fortvivlet til.

— God Dag, Kammerat, sagde jeg med et krampagtigt Smil, naa, det er os to, der skal lege lidt med hinanden? Det gaar nok altsammen, skal du se, du skal ogsaa have noget ud af Turen. Nu tager jeg foreløbig let paa dig i første Omgang, men saa maa det ogsaa være Slut! Er du med? Hvis du ikke træffer en fornuftig Beslutning i Pausen mellem første og anden Omgang, maa jeg desværre....

Her afbrød jeg mig selv, slog ud med Armene og vendte Ansigtet bort, som om jeg var ubehageligt berørt af Tanken om noget direkte modbydeligt. Samtidig kiggede jeg dog i Smug paa den norske Kæmpe og opdagede, at et eftertænkstomt Udtryk havde bredt sig over hans Jernansigt.

Trætheden var lige overvældende, da jeg sammen med min norske Modstander kravlede ind i Ringen til Finalekampen, og for første Gang tvivlede jeg lidt paa, om mit „Blik“ havde virket. Nu skulde Nordmanden

jo imidlertid have Forstaaelsen af, at det hele til at begynde med kun var en glad og barnlig Spøg, og gennem hele første Omgang smilede jeg derfor gemytligt til ham, idet jeg dog samtidig slog til for fuldt Drøn! En Gang, da vi gik i Clinch, hviskede jeg til ham: „Husk nu, at jeg kun ønsker at gaa en Omgang mod dig!“ Ak, ja! Det var saa sandt, saa sandt, men paa en lidt anden Maade, end Nordmanden helst skulde vide. Alligevel rejste han sig beslutsomt og gik ind i Ringen, da Gong-Gongen lød for anden Rundes Begyndelse. Nu var der, bogstaveligt talt, ikke et Sekund at spille, hvis jeg ønskede at vinde den Kamp. Paa Ben, der gav efter af Træthed, satte jeg i to Spring over mod Nordmanden og lod mine uhyggeligt glimtende Øjne udtrykke, hvad den mødige Krop ikke formaede. Heldigvis! Resultatet blev derefter! Jætten satte sig ned, stille og desillusio-neret, paa det Sted, hvor Stolen faa Sekunder i Forvejen var blevet fjernet under hans brede Bag. Ansigtet udtrykte ren og skær Rædsel, og begge hans Arme var ynkeligt strakt i Vejret, saa enhver ulykkelig Misforstaaelse kunde undgaas

Selv havde jeg næppe Kræfter til at indtage en anstændig Retstilling, da jeg fik Pokalen, som jeg havde forelsket mig i, overrakt!

Nu haaber jeg blot ikke, at foranstaaende Beretning har givet Læseren det Indtryk, at de Sejre, der staar paa min Rekordliste, alle er vundet ad psykologisk Vej, for det er langt fra Tilfældet. Hensigten med min Beretning fra Finlandsturen og Turneringen i Oslo er blot den at understrege, hvad Selvtilliden kan betyde i en kritisk Situation.

Som de fleste Amatørboksere oplevede jeg baade før og siden Domme, som kunde friste til Kommentarer, men lad Fortiden hvile. Blot skal jeg lige anføre, at jeg ved min Amatørkarriæres Slutning opdagede „Snerten“s Kunst og erfarede Betydningen af at have dette farlige Vaaben ogsaa i Venstrehaanden. Det bragte mig Sejre baade ude og hjemme og gav mig Troen paa, at jeg ogsaa kunne klare mig i de professionelles Rækker. Det er den Tid, jeg nu skal fortælle om.

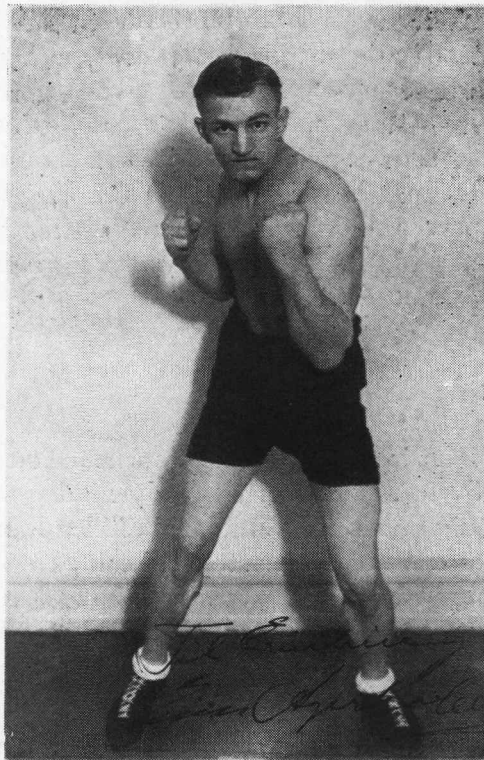
Ogsaa Idrætsbladets Husdigter og Tegner blev mobiliseret ved min Afsked med Amatøridrætten. Her ser man Thyge Petersen, Arne Sande og undertegnede paa Skillevejen, fulgt paa Vej med følgende bittersøde Salut:

Længe nok har vi tre nu bokset gratis,
intet fik vi (naar man lige undta'r Prygl).
Nu vil vi ikke mere ud paa Glati,
Penge for Kampe, se, det er en Idyl.
Vi over er gaaet,
for vi har forstaaet,
til „Overgangsalderen“ vi alle tre er naet.

Aarene indenfor Verdens haardeste Haandværk.

Der kom en Dag, da jeg alvorligt begyndte at overveje, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt for mig at overgaa til de professionelle Bokseres Rækker. Det forekom mig, at jeg havde haft de Oplevelser, en Amatørbokser kan opnaa inden for Boksportsporten, min Scrapbog var fyldt til Randen, og Stoffet var begyndt at blive ensformigt, og sidst, men ikke mindst, havde jeg efterhaanden vundet saa meget Sølv, at jeg uvilkaarligt maatte spekulere paa, om ikke Penge var værd at foretrække. Man siger, at Æren er det fagreste Træ i Skoven, men havde jeg ikke opnaaet den Ære, der kunde tilkomme mig? Og kunde jeg fortsat afvise Tanken om Fremtidens Eksistensmuligheder med et Skuldertræk? Som Bokser var jeg slet ikke „gammel“, men havde alligevel naaet den Alder, hvor man skal tage sin Beslutning, hvis man ønsker at overgaa til Professionalismen.

Saadan omtrent var min Sindsstemning, da den kendte Boksepromotor Charles Hansen, kaldet „Vognmanden“, en skønne Dag tilbød mig en Plads ved Pengeboksernes Bord. Det var tilmed veldækket ved denne Lejlighed, idet der baade var lagt et godt Program og fremskaffet et tiltalende Selskab. I Tankerne slog jeg Plat og Krone med mig selv, og Dagen efter kunde Sportspressen pynte op med en Overskrift om, at „Agerholm bliver professionel“. De fleste vil vel tro, at det ikke er svært at træffe en saadan Beslutning, men deri tager de Fejl. Amatørboksning er — eller burde i alt Fald være det — Sport, men professionel Boksning er et haardt Arbejde. Ja, jeg betænker mig ikke et Øjeblik paa at kalde den professionelle Boksning for Verdens haardeste Haandværk — men derom senere. Det er heller ikke paa Forhaand givet, at en god Amatørbokser vil kunne hævde sig i de professionelles Rækker, og derfor vil det være lidt af et Lotterispil, naar man træffer den store Beslutning. Havde jeg dengang kunnet kikke ind i Fremtiden, er jeg ikke helt sikker paa,

at jeg havde slaaet til. Det vil ikke sige, at jeg i Dag fortryder mine Aar som professionel Bokser, men det var Aar, der bød paa baade Triumfer og svære Skuffelser, og mine Fremtidsmaal var naturligvis ved Begyndelsen ganske andre end dem, jeg satte mig senere.

Jeg skulde have 500 Kroner for at bokse en Kamp ved hver af „Vognmanden“s tre første Stævner. Det var ikke et Tilbud, jeg vilde have taget alvorligt et Aars Tid senere, men hvad — al Begyndelse er svær, og dengang fyldte Tallet ganske pænt paa mit beskedne Budget.

System i Tingene.

Jeg skal indrømme, at jeg som Amatør ikke havde været nogen alt for hyppig Gæst i Træningslokalerne. Nu var det derimod noget helt andet. Nu var Boksningen et betalt Arbejde, og det vilde komme til at svie til baade min Promotor og mig selv, hvis jeg ikke gjorde en god Figur i Ringen. Det var ikke mere fornøjelige Udenlandsrejser og flotte Pokaler, jeg skulde spekulere over, men saglige Regnestykker med tørre Tal. Desuden var jeg blevet gift, og Rollen som Forsørger var nu den allervigtigste. Det var godt, at jeg var blevet gift! Hvad betyder en dygtig Kone ikke, naar man skal holde sig i Topform som Bokser. Jeg var færdig med Folkekøkkenkost og al tilfældig Levevis. Nu fik jeg sund og nærende Kost, og dette i Forbindelse med en regelmæssig Levevis fik mine Kræfter til at svulme paa forbløffende Maade. Ogsaa paa andre Maader var min Kone mig en glimrende Støtte. Naar Pligtfølelsen engang imellem kunde slumre oven paa en travl Arbejdsdag, paatog hun sig uegennyttigt Rollen som ond Samvittighed og ubarmhertigt Vækkeur. Hver eneste Aften trænede jeg haardt i Idrætshuset, bl. a. med det Gymnastiksystem, som De nu i lidt lempeligere Form har faaet indøvet, og Løbeturene i Fælledparken blev efterhaanden lige saa programmæssige som Morgenkaffen. Nu var der kommet System i Tingene og — ikke mindst! — noget at kæmpe for.

Mit første Møde med amerikansk non stop Boksning.

Min første professionelle Modstander var den netop hjemvendte Svensk-Amerikaner Freddy Lindstrøm. Det var en skrap Herre, som gav mig mere end nok at bestille, fordi han var trænet i den berygtede amerikanske non stop-Boksning, hvilket som bekendt kræver en betydelig Kondition. Hvad Lindstrøm eventuelt manglede i teknisk Kunnen, erstattedes fuldt ud af hans forbløffende Kondition, og i tre Omgange gav han baade Publikum og mig fuld Valuta for Pengene. Jeg troede allerede at „have ham“, da mit højre Krydsstød i første Omgang gik ind for fuldt Drøn, men jeg havde endnu ikke erfaret, hvad professionelle Bok-

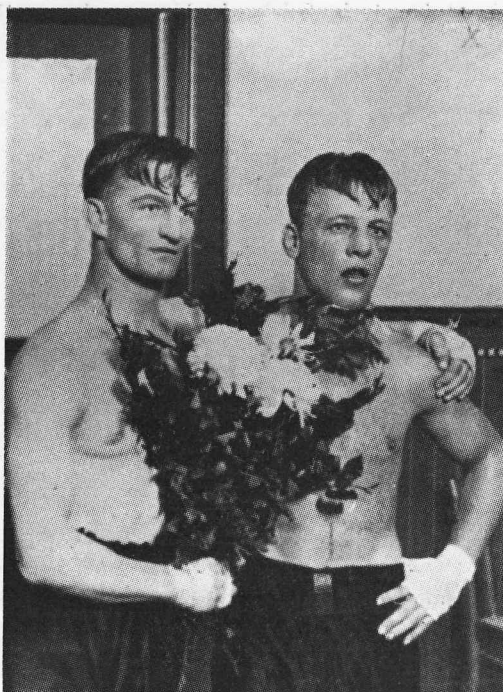
sere undertiden kan staa for, og min Forbavselse var stor og ægte, da jeg opdagede, at Fuldræffere ikke rørte ham. I tredje Runde havde jeg fundet ud af min Modstander, som efterhaanden var blevet en Kende mør af mange Fuldræffere. Midt i Omgangen var jeg klar over Recepten ... et ganske lille Skridt tilbage, naar han angreb, en Brøkdél ud til højre og saa fuld Kraft paa Højrehaandskrydset. Saa var Freddy Lindstrøm færdig! I Pausen mellem tredje og fjerde Runde trak han sig tilbage. Jeg havde vundet min professionelle Debutkamp paa teknisk knock-out.

Hvis jeg i samme Anledning mærkede noget til Champion-Fornemmelser, kom jeg i hvert Fald ned paa Jorden igen under det paafølgende festlige Kaffeboard, som Arrangørerne havde indbudt til efter Stævnet. De havde rundhaandet inviteret samtlige Boksere med Damer, men da Regningen kom, maatte vi betale hver for sig. En hastig Gennemgang af Stævnets Regnskab havde gjort Arrangørerne betænkelige ved alt for megen Flothed!

— — —

Ogsaa mine to næste Kampe for „Vognmanden“ vandt jeg, og det var jeg glad for, for mine Modstandere var to saa anerkendte Boksere som Tyskeren Kurt Metzung og Odenseaneren Cordt Andersen. Begge blev slaet ud, og min professionelle Rekordliste omfattede nu hele tre Sejre paa knock-out. Ved den sidste Kamp bemærkede jeg selveste Statsminister Stauning som en af de mest opmærksomme Tilskuere paa første Række.

Nu var det, ligesom der var ved at komme Gang i Sagerne, men jeg skulde dog ogsaa lære, at man inden for professionel Boksning lige saa vel som paa Amatørboksningens Omraade kan komme ud for sælsomme Dommerkendelser. Det var i Sverige, hvor jeg to Gange kom ud for det forbløffende Resultat „uafgjort“, skønt mine Modstandere — det var Lorentz Olson og Gunnar Berggren — begge havde de største Vanskeligheder med at forlade Ringen ved egen Hjælp. Man kan ikke fortænke mig

Efter Kampen.

i, at jeg i de følgende Kampe kun gik efter knock-out, for det forekom mig dengang, at det var den eneste Maade, man kunde være helt sikker paa at faa Sejren tilkendt. Indirekte var det altsaa de svenske Boksedommeres Skyld, at mine næste to Modstandere kom ud i haardt Vejr. Den første var Dansk-Amerikaneren Richard Kjerulff, den anden den tyske Eksmester Paul Czirson. Sidstnævnte havde netop gennemptryglet vor brave, tidligere Landskamp-Weltervægter Arne Sande og havde udtrykt hede Ønsker om at møde mig. Baade han og Kjerulff blev slaaet ud i anden Runde.

Det største Konditionsfænomen jeg har mødt. Amerikansk Boksning paany.

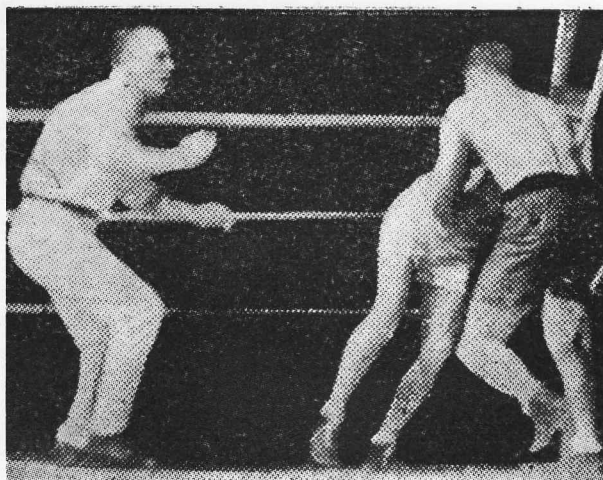
Saa let Spil fik jeg imidlertid ikke næste Gang. Det var paa Oslo Stadion, hvor jeg i Overværelse af en Snes Tusinde Tilskuere mødte den stærke Ole Nesheim, en haard Gut, som netop var vendt hjem fra en sejrrig Amerika-Tourné. Ogsaa Nesheim havde lært non stop-Boksningen paa den anden Side „Dammen“. Han boksede med voldsomme Kropsbevægelser og udfoldede et voldsomt Bombardement med begge Næver fra første til sidste Slag paa Gong-Gongen. Heldigvis stod Ligestød paa mit Repertoire, og gennem samtlige Runder trakterede jeg denne Svingmaskine med saa mange Ligestød, at Dommernes Kendelse, der lød paa uafgjort, var en stor Skuffelse for mig. Jeg tror, den først fortog sig, da jeg under Hjemturen fik Lejlighed til at nyde den solbeskinnede norske Fjeldnatures uimodstaaelige Fortryllelse.

Tugtens Ris . . . !

Endnu havde jeg intet Nederlag paa min professionelle Rekordliste, men nu blev der „lagt i Kakkellovnen“ til mig! Uden at ville risikere Forstyrrelser i mit mangeaarige Venskabsforhold til Danmarks største Boksepromotor, Valdemar Christiansen, kan jeg betro Dem, at det, der nu fulgte, fra hans Side var tænkt som den store, uforglemmelige Endefuld til Hr. Einar Agerholm. Tugtens Ris var lagt i Hænderne paa ingen anden end min gamle Klubrival Harald Nielsen — en aldeles glimrende Boksertype, som sad inde med baade fin Teknik og præcis Slagkraft.

Den Kamp tabte jeg, og det skammer jeg mig ikke over, for Harald Nielsen er utvivlsomt en af de allerfineste Weltervægttere, som nogensinde har bokset i Danmark. Han var en elegant og langt videre udviklet Tekniker end jeg og kom først med sine Stød i det afgørende Brøkdelt af Sekundet, saa at sige under hvert eneste af vore Slagudvekslinger under Kampen. Men naar dette er sagt, maa jeg ogsaa have Lov til at protestere

Da det kneb —!
 Mit højre Uppercut har banet
 Vejen for knock-ouden, da
 Gongongen pludselig runge-
 de og reddede Skærene for
 Harald Nielsen.

mod den Beskyldning, som jeg paa daværende Tidspunkt var ude for. Man kaldte mig en regulær „Slugger“ uden større Teknik, men dette Prædikat maa nu have været opbygget paa overfladiske Studier. Ganske vist var mit Repertoire langt enklere end Haralds, men jeg arbejdede efter mit eget System, og Resultaterne udeblev ikke. Til sidst fandt jeg da ogsaa ud af denne, min hidtil bedste Modstander. Det var imidlertid for sent, da det skete. Der manglede kun en kvart af Kampens otte Omgange, men dog var Bladet lige ved at blive vendt paa disse faa Sekunder. Gennem syv og en halv Omgang var Harald hele Tiden kommet først. Over halvtreds Forsøg fra min Side med Slag og Stød fra alle mulige Vinkler var havnet i hans Vildnis af vidunderlige Parader, da jeg pludselig opdagede, at Maalet kunde naas med et kort højre uppercuts. Og det var lige ved at blive naaet! To Gange ramte jeg ham med mit Højrehaands uppercut, og Harald Nielsen hang hjælpeløs i Tovene. Saa rungede imidlertid Gongongongen og kundgjorde samtidig mit Pointsnederlag. Haralds Sejr var solid og uomtvistelig, men han var fuldt klar over, at han havde været uhyggelig nær ved et knock-out-Nederlag.

Jeg skammer mig som sagt ikke over at have tabt til en saa fremragende Landsmand, men ih!.... hvad vilde blot et enkelt Øjeblik Kamp til ikke have betydet den Aften!

Den effektfulde Afslutning paa Kampen havde aabenbart gjort baade Publikum og Presse lidt desorienteret, og man var tilsyneladende lidt i Tvivl om, hvorvidt det var Harald eller mig, der havde mest Udbytte af den Historie. I hvert Fald begyndte mit Navn saa smaat at dukke op i Revyviser og Reklamer af forskellige Slags, og paa Autografbørsen steg mit Navnetræk saa voldsomt i Kurs, at det af Hensyn til Privatlivets Fred blev nødvendigt at bekoste en Massefremstilling af Postkort med Portræt og Autograf i Faksimile.

Desværre gav den fine Træning efterhaanden bedre Resultater, end

der aabenbart var regnet med fra Naturens Side. I en ny Kamp mod det svenske Konditionsfænomen Gunnar Berggren i Forum var jeg henrykt over at faa „uafgjort“, fordi jeg gennem mere end Halvdelen af Kampen maatte døje det Ubehag, der er ved at slaa med en Haand, hvori var Brud paa alle fem Haandrodsben! Heldigvis kom Haanden sig dog ret hurtigt, og selv om den endnu ikke var i fuld Vigueur, vandt jeg dog to Kampe paa Rad mod Englænderne Lambert og Herbert Jacques, som begge blev slaaet ud i anden Omgang.

Til Byernes By — Paris.

Den sidste af disse to Kampe blev Indledningen til et nyt Kapitel i min Tilværelse. Herbert Jacques blev talt ud af ingen ringere end den kendte franske Manager, Monsieur Cree. Denne Franskmand var blevet imponeret af mine hurtige knock-out Sejre og paastod, at jeg vilde have Chancer som professionel Bokser i Paris, og da jeg længe have følt Trang til lidt Luft under Vingerne, betænkte jeg mig ikke paa at tage Billetten.

Det var ligefrem i højtidsfuld Stemning, at jeg en skønne Dag bankede paa til „Institute Leclair“ i Paris, som den Dag i Dag har Boksere af Champion-Rang blandt Stamgæsterne. Ingen svarede paa min Banken, men det havde sin egen Aarsag. Da jeg aabnede Døren, slog en Orkan af Spektakel mig i Møde. Boksebolde knaldede, Sandsække næsten sukkede, og der blev talt højt og tydeligt af det sportsudøvende Selskab, som uden Overdrivelse kunde betegnes som temmelig blandet. Der var Arabere, Kinesere, Japanere, Negre, Spaniere med flotte Bakkenbarter, Glimt af fyrige Blikke fra begge Sider af Alperne, koldblodige engelske Ligestød, kraftige tyske Tyrenakker og en enkelt amerikansk Midterskilning.

En ukendt Danskers stiltfærdige Ankomst var naturligvis ingen Sensation i disse Omgivelser, og jeg vil heller ikke paastaa, at Træningspartnere ligefrem masede paa for at komme mig i Møde. Omsider lykkedes det mig at finde en Mand, som erklærede sig villig til at bokse nogle Træningsrunder med mig, og det var til Gengæld ogsaa en højst bemærkelsesværdig Mand — en høj, flotbygget Spanier med Bakkenbarter og et ligefrem majestætisk Væsen. Det gjaldt dog for ham som for mange andre, at man ikke skal skue Hunden paa Haarene, og allerede efter tre-fire Træningsomgange i Ringen begyndte jeg at miste Respekten for hans fyrstelige Fremtoning. Som Bokser var han ikke noget Unikum, og jeg kunde se, at vor Træning var temmelig smertelig for ham. Efter nogle faa Dages Træning trak han sig stille tilbage.

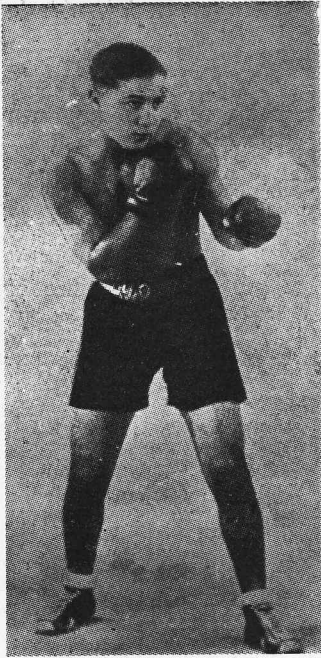
Under Træningen i Paris lagde jeg især Vægt paa Løbeture. Hver Morgen løb jeg alene lange Træningsture ud ad aaben Gade, uden at Pariserne saa meget som kiggede efter mig. Den Slags ser de dejlig stort paa i den franske Hovedstad, hvor man — som det vil være enhver Pariser-

farer bekendt — kan foretage sig de underligste Ting paa aaben Gade uden at vække den ringeste Opsigt.

En skønne Morgen kom saa endelig det længe ventede Brev. Direktøren for „Paris Ring“ tilbød mig en Kontrakt paa en ren Ønskekamp mod den udmærkede Bokser Debleaumont. Om jeg slog til! Som et Barn, der faar Øje paa Julemanden, sprang jeg ud af Sengen — for i næste Øjeblik at knække helt sammen af Smerte! Hvad var nu det? Blot jeg prøvede at støtte paa Fødderne, kom Smerten igen og hver Gang om muligt endnu værre. Den stedlige Lægevidenskabs eneste Forklaring paa Fænomenet var, at jeg maatte have undervurderet de toppede Brosten i de stærkt bakkede Gader i Kvarteret omkring Sacre-Ceur under mine Løbeture, men hjælpe mig kunde de gode Doktorer desværre ikke. Smerterne blev ved, og det eneste Resultat, jeg fik ud af et Besøg hos en saakaldt klog Mand, var, at min Tegnebog blev lettet. Gaa kunde jeg knapt nok, endsige træne, og til sidst gik jeg i Seng med en højst ubehagelig Fornemmelse af, at min franske Bokserkarriere var afsluttet, før den var begyndt, og at der daarligt nok var Kapital til en nogenlunde anstændig Hjemrejse. Kontrakter skal imidlertid helst overholdes, og da Kampaftenen kom, blev jeg bragt direkte fra Sengen til „Paris Ring“, hvor Monsieur Debleaumont sad i det modsatte Hjørne og afventede min Ankomst. Jeg klarede den! I den elvte Time gennemgik jeg en Slags Mirakelkur. Mine Fødder blev smurt med en vidunderlig bedøvende Salve, som hjalp mig over de betydningsfulde Minutter i Ringen, og efter een Omgangs Boksning mod Debleaumont, som heldigvis ikke var af den skrappeste Type, lykkedes det mig at slaa ham ud; men, hvad endnu bedre var — i Dagene derpaa begyndte mine Fødder at komme sig, og kort Tid efter besejrede jeg ogsaa den franske Bokser Castejon. Denne Sejr talte mere end Sejren over Debleaumont, fordi Castejon var kendt som en utroligt hardfør Bokser, men jeg erfarede hurtigt, at Haardførheden var hans største Aktiv. Efter at han havde været i Gulvet syvotte Gange, blev Kampen standset i min Favør. Jeg husker, at jeg dengang undrede mig over Franksmandens umenneskeligt haardhuede Sekundanter, som burde have stoppet Kampen langt tidligere. Selv var jeg uberørt af Kampen bortset fra visse Smerter i Haandleksknoglerne. Boksehandskerne i „Paris Ring“ var nemlig smaa, omtrent lige saa tynde som dem, vi herhjemme gaar Strøgtur med ved Foraarstide.

Det kneb for de franske Sportsjournalister at finde ud af mit Efternavn, og for ikke at gøre sig skyldig i Misforstaaelser eller løbe Risikoen for Korrekturfejl kaldte de mig „Einar, den danske knock-out-Konge“. Mine to første Sejre havde givet mig en vis publicity dernede, og en Aften flammede „Knock-out-Kongen“s Navn i rødt Neonlys over „Paris-Ring“s Hovedindgang — oven i Købet Side om Side med et paa daværende Tidspunkt kendt Boksernavn i Paris, Ali Ben Said, Arabien.

Dette skulde i sig selv være yderst inspirerende for en ung, fremadstræbende Nævefægter, men desværre var mine Fødder nu igen blevet

Ali Ben Said.

daarlige, ja, saa uheldeligt umulige, at jeg næppe evnede at traske hen til Kampstedet. Jeg var imidlertid fast besluttet paa at bokse Kampen til Ende, for Billetten hjem skulde reddes. Jeg var klar over, at det eneste rigtige for mig var at komme hjem til Danmark og faa Fødderne bragt i Orden under kyndig Lægebehandling. Ali Ben Said var en meget sejsikker Araber, og han vandt da ogsaa Kampen sikkert, men jeg var tilfreds med, at det lykkedes mig at staa samtlige Omgange igennem, endskønt jeg en enkelt Gang var i Gulvet. Det kostede mig overmenneskelige Lidelser at holde mig oprejst saa længe, men Hjemturen var imidlertid sikret, og hjem kom jeg, hvorefter min Kones omsorgsfulde Pleje og sunde Kost samt Overlæge Gilberts Dygtighed i Løbet af forbavsende kort Tid bevirkede, at mine Fødder blev helt raske.

Revanchekampen med Araberen i København.

Størsteparten af min Taknemlighedsgæld til Valdemar Christiansen skyldes bl. a. hans hurtige Beslutning dengang om at faa hentet Araberen Ali Ben Said til en Revanchekamp i Københavns Forum. I frisk Erindring om sin lette Sejr over mig betænkte Ali Ben Said sig ikke et Sekund paa at undertegne Kontrakten, og snart efter kom han til Danmark, hvor han udtalte sig meget uforbeholdent til Pressen i Dagene før Kampen. Denne Agerholm var efter hans Mening en ganske god Bokser, men dog ikke noget Problem for ham, og han regnede med, at han denne Gang vilde vinde endnu lettere end sidst — sandsynligvis paa knock-out. Til hans Undskyldning tjener, at han jo ikke kendte noget til, at jeg havde været Halvinvalid ved vort første Møde, og han havde jo haft mig i Gulvet i Paris.

Der var Interesse for min Kamp mod den arabiske Modstander, og Idrætshuset var fyldt, da jeg for anden Gang stod Ansigt til Ansigt med Ali Ben Said, men det var unægtelig med en ganske anden Følelse, jeg denne Gang krøb ind i Ringen. Nu var det Kamp paa lige Fod, og nu var jeg spændt paa, hvad Hr. Said duede til. Mine Forudannelser om, at han knapt var saa stor en Mundfuld, som han havde gjort sig selv til i Pressen, slog til. Jeg gik straks i første Runde haardt til Sagen og ramte Araberen baade med venstre og højre, saaledes at hans Ansigt ret hurtigt mistede alt i Retning af orientalsk Ro i Udtrykket. Men det blev værre endnu.

Straks i anden Omgang udtrykte hans brune Ansigt nærmest Skræk og Rædsel og derpaa overhovedet intet. Under Nærkamp ramte jeg ham Gang paa Gang med dybe Stød, som tog Luften fra ham, og presset op mod Tovene maatte han til sidst tage mod saa meget, at Kamplederen skred ind og løftede min Haand i Vejret som Sejrrherre. Jeg havde faaet en eklatant Revanche over Ali Ben Said, og det kan vist ikke opfattes som Hævn-gerrighed, naar jeg siger, at det lettede.

Mine følgende Kampe formede sig i det store og hele nærmest som en Række af Sukces-ser, idet jeg ikke tabte en eneste gennem en længere Periode, hvorimod det kun lykkedes mig at faa uafgjort med den fortrinlige Belgier Charlier. Fire knock-out Sejre vandt jeg. Over Lepage, Frankrig (2. Omgang), Louis Jamton, Frankrig (1. Omgang), Gunnar Andersson, Sverige (8. Omgang), og den franske Neger Bassin (4. Omgang). Men Kampen mod Charlier var den vigtigste, og den blev kun uafgjort, skønt jeg en enkelt Gang havde ham i Gulvet. Han var en fortrinlig Bokser, som længe efter, at jeg havde lagt Boksnin-gen paa Hylden, opnaaede fine Resultater mod Eliten af de europæiske Weltervægtere, og han var dertil en prægtig Sportsmand.

Naar jeg ikke har taget den spanske Mester, Martin Oroz, med i foranstaaende Opremsning, skyldes det særlige Grunde. Han var en dygtig, hurtig og sejt Modstander. Dertil var han en af de mest haardtslaaende, jeg har mødt, saa der var Grund til Forsigtighed. Jeg indledede Kampen med at føle mig for og plukke Points med den lige venstre. Oroz boksede som de fleste Sydlændinge med Sving og meget Temperament, men gennem de første Omgange følte jeg, at jeg efterhaanden fandt ud af ham. Jeg sidestepede de fleste af hans Sving eller Hooks og var hele Tiden forsigtig med Paraderne, alt imedens jeg søgte at pumpe Luften ud af ham med dybe Stød. Det gik ogsaa meget godt altsammen, men i fjerde Omgang tog jeg for let paa Tingene, og det, der pludselig skete, fremkaldte Minder om hint Stævne i Lyngby, hvor jeg tabte til den sydsvenske Mester i mine første Amatørdage. Oroz ramte mig haardt og præcis paa Kæben, uden at jeg egentlig følte andet derved, end at min Hjerne flammede op som i et Lynglimt for min Underbevidsthed. Det drejede sig kun om Brøkdeler af Sekunder, men da Taagen lettede for mine Øjne, fandt jeg mig selv siddende midt i Ringen. Det var — jeg vil sige heldigvis — en uvant Situation for mig.... mine Tanker var langt borte.... jeg tænkte paa

Den sejs sikre Araber skaaler paa Hotel „Hafnia“.

min Kone og lille Datter . . . paa Drømmen om eget Hus og Have, som saa smaat begyndte at svinde bort ud i Haabløshedens Taage . . .

Saa stod jeg igen paa Benene, men hvad der videre skete, fik jeg først at vide under Hjemturen i en Taxa, for faktisk havde Spanieren slaet mig bevidstløs, og jeg havde bokset Kampen til Ende i denne Tilstand.

— Det var nu ærgerligt, mumlede jeg fuld af Mismod, at jeg skulde blive slaet ud, for jeg vilde saa gerne have tjent til det Hus.

— Slaet ud? udbrød min Kone forskrækket. Men du godeste! Hvad taler du om? Du slog ham jo ud i sjette Omgang . . .!

Der kan man altsaa se! Her havde jeg et afgørende Bevis for, at en Bokser udmærket kan bokse videre pr. Instinkt, selv om han i Realiteten er bevidstløs, men lad mig i denne Forbindelse gaa let hen over det rent sundhedsmæssige derved, for paa dette Punkt tror jeg ikke, der er meget at tale om. Alle maa vide, at Martin Oroz faktisk havde vundet den Kamp paa knock-out i fjerde Runde, hvis jeg havde været en løs og ledig Fyr uden den fornødne Træning. Nu hjalp min Kondition mig over det kritiske Øjeblik, men endnu mere tror jeg dog, at min personlige Forfængelighed og Ærgerrighed i Underbevidstheden bidrog dertil.

Drivfjederen slappes.

Kort Tid efter denne dramatiske Kamp kunde jeg realisere Drømmen om eget Hus og Have, for efter hver Kamp havde jeg kunnet hæve pæne Honorarer. Paa Højdepunktet af min professionelle Karriere regnede jeg ganske godt med firechifrede Tal, og uden Angivelse af Tid og Sted kan jeg betro Dem, at mit Honorar for en enkelt Kamp var paa 16.000 Kroner. Den Slags skaber imidlertid Smag for en bedre Levemaade. Hidtil oversete Livsgoder begynder at dukke op baade paa det daglige Middagsbord og mange andre Steder, hvor Hverdagen kunde trænge til lidt Forskønnelse. Tilværelsens Hovedbegivenheder kunde for mig ikke længere rummes mellem Ringens Tove, og den inderste Interesse for Kampboksninngen — og dermed selve Drivfjederen — slappedes umærkeligt.

Da det skete — og hvordan det skete.

Saaledes var Situationen før min sidste og betydningsfuldeste professionelle Boksekamp — den, i hvilken jeg tabte til Gustav Eder, og hvor noget saa vigtigt som Europamesterskabet i Weltervægt stod paa Spil. Det vilde ikke være paa sin Plads nu at komme med Undskyldninger, men alligevel skal jeg antyde, at den Kamp havde jeg tabt paa Forhaand. For første Gang i min Boksekarriere gjorde Nerverne Udslaget, og det var saavist ikke et „Blik“ fra Modstanderen eller et haandfast Tryk fra hans barkedede Næve, som bortjog min Selvtillid. Nej, Nederlaget kom i de sidste Dage før Kampen. Kampen diskuteredes i alle Blade næsten daglig. Der

var Billeder, Interviews og spaltelange Artikler om Kampen, og der var ikke noget, der hed Privatliv. For Alvor havde jeg faaet at vide, hvad det vilde sige at være en kendt Bokser! Det var nu ikke det værste, men de mange Venneraad, som jeg naturligvis i den bedste Mening blev tudet Ørene fulde af i snart alle Døgnets fireogtyve Timer, bidrog dertil. Hver Time paa Døgnet blev jeg fotograferet og interviewet, og vildfremmede Mennesker betroede mig, hvordan jeg skulde bære mig ad med at besejre Eder. Til sidst slog mine Nerver simpelt hen Klik.

Alligevel er jeg ked af den Maade, jeg tabte paa, for jeg havde hellere tabt regulært til Gustav Eder end paa de ulovlige Nakkeslag, som fældede mig i 2. Runde, men derved var jo intet at gøre. Paa den anden Side vilde det jo heller ikke have været saa flatterende for mig at vinde Europamesterskabet paa „foul“. Om selve Kampen er ikke andet at berette, end at jeg ikke var mig selv, da jeg betraadte Ringen, og særlig opmuntrende var det heller ikke paa Vejen derop at se min Kollega, Hans Holt, blive baaret ud. Han havde lige tabt paa knock-out til Tyskeren Bölck. En ufor-sigtig Blottelse blev hans Skæbne.

Flere Journalister, som saa min Kamp med Eder, har senere fortalt mig, at jeg var dødbleg, da jeg kom i Ringen, og mine Ben var stive, saa jeg virkede tung og ubehændig. Eder var veloplagt og scorede meget paa Distancen, medens jeg indskrænkede mig til nogle fortvivlede Forsøg paa at slaa ham ud — hvilket for øvrigt var lige ved at lykkes, da jeg havde faaet ham op i et Ringhjørne, hvor jeg ramte ham haardt, men upræcist. I 2. Omgang fik Eder en Advarsel for en „Skalle“, som ramte mig saa haardt paa Næsen, at mine Øjne løb i Vand, og jeg blev blindet. Før jeg atter kunde faa Overblik over Situationen, ramtes jeg saa haardt i Nakken, at jeg maatte tage Tælling. Jeg kom hurtigt op, men ramtes paany af flere Nakkeslag, og dermed var det Slut . . .

Det var Ræven, der sagde, at Rønnebærrerne var sure, fordi den ikke kunde faa fat i dem, men jeg beder Dem ikke sammenligne mig med Ræven, naar jeg siger, at jeg er lykkelig over, at jeg ikke vandt det Europamesterskab. Dengang havde jeg Planer om en Amerikarejse, og uden al Tvivl var jeg ogsaa taget over Atlanterhavet, hvis jeg kunde have medbragt et Europamesterskab til U.S.A. Og det mener jeg var heldigt, at jeg ikke kunde. Hvad havde jeg mon opnaaet i U.S.A., som har de skrappeste professionelle Bokserere i Verden? Maaske kunde jeg have vundet enkelte Kampe derovre, men det kunde være gaaet mig som flere andre europæiske Bokserere: De rejser til U.S.A. fulde af Forhaabninger, men vender nogle Aar senere tilbage som det, man kalder for Ringvrag.

Den Skæbne blev jeg forskaanet for den Aften, da jeg tabte til Gustav Eder i Forum. I Dag har jeg en Stilling, som jeg er glad for, gode Levevilkaar og i det hele taget alt, hvad en Borger kan begære, og det er jeg taknemmelig for. Det skyldes uden Tvivl, at jeg holdt op i Tide! Naar Enden er god, er al Ting godt.

Men Sandheden skal frem —.

Et alvorsfuldt Ord til alle Unge, som stræber efter Eventyret i Ringen, og til de Mænd, som mener at kunne tage Ansvar for Paastanden om, at Kampboksning ikke er farligere end saa megen anden Sport.

Min gamle Sport har givet mig meget godt. Først og fremmest en Erintringens Billedbog, som det nok er værd at blade i Champs Elysées Myriader af straalende Lys, Glimt af norske Fjeldhøjder, Finlands skønne Søer, svenske Smörgåsborde og mangt et Pust af den store Verden fra Paris, London, Berlin, Dublin, Antwerpen, Helsingfors og andre Hovedsteder det hele i en eventyrlig Ramme af Spænding, Kampe og Oplevelser, krydret af Mødet med utallige interessante Mennesker og brave Sportskammerater.

Og dog jeg vil ikke anbefale nogen at tage den Tur! Kampboksningen er og bliver en Tombola, hvori jeg tilfældigvis ikke trak en Nitte, men hvem garanterer for, at ikke andre gør det? Jeg vil anbefale enhver at gaa forbi Lykkehjulet, for Chancen for Gevinst er endog mindre end i Klasselotteriet, hvorimod den personlige Risiko er betydeligt større.

Det er rigtigt, at Kampboksningen baade kan forgylde og sætte Fart i den heldige Mands Tilværelse, og jeg forstaar saa godt de unge Mennesker, der begynder med et Klubemblem i Knaphullet i Haab om at ende som Forsidestof for Verdenspressen; men færre Haab brister vel mere regelmæssigt end netop dette. De fleste Ringkarrierer slutter nemlig — bogstavelig talt — med et eneste Slag syv, otte, ni, out! Ikke sandt? Der ligger han — helt færdig! I Løbet af nøjagtig ti Sekunder er han blevet ribbet for alle Illusioner og er i et Nu blevet klar over, at Forskellen paa den bedste og den næstbedste kan være milevid. Mange Aars Indsats og Drømme er bristet som en Sæbeboble, der aldrig mere kan pustes op til fuld Skønhed.

Mekanisk, helt lammet af Begivenheden, trækker han sig efter Omklædningen tilbage, ser lige de andre køre festklædte bort for at fejre den nye Konge, og glider saa gennem en Skærsild af kammeratlig Medlidenhed ud i Mørket. For første Gang i mange Aar er han atter anbragt i den ubesmykkede Hverdag, hvis Eksistens synes saa fjern, naar man først har vænnet sig til Livet under Ringens Bundter af glitrende Lys. Et straalende Livskapitel er slukket med Punktum en Gang for alle

— Det ser lidt uhyggeligt ud, men er faktisk hverken andet eller mere, end hvad Fotografer med Sans for Nærbilleder kan hjembringe fra hvertandet dansk Boksestævne. Læg Mærke til de to knock-outede Bokseres dybe Bevidstløshed. Se rigtigt paa deres Ansigter, hvis Udtryk — eller rettere Mangel paa Udtryk turde være særdeles talende i denne Forbindelse.

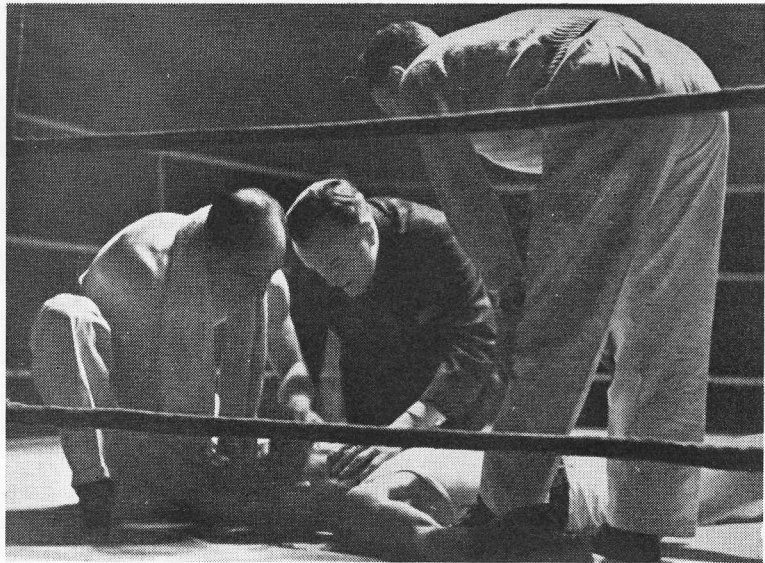
Borte er Popularitetens mange Skulderklap, og Berømmelsens Overfladeverden er pludselig blevet optaget af en anden Mand. Rejserne, Oplevelserne, Spændingen og hele Eventyrets Perspektiv i Tilværelsen er brutalt revet væk. Der var ikke flere Trin paa Himmelstigen for dig, Kammerat! Du er færdig! Begejstringen og Klapsalverne er blevet et fjernt Ekko fra Fortiden. For hvem véd hvilken Gang, kørte du i Aften herind som Folkets erklærede Yndling og store Sportshaab, og nu kan du vandre hjem, uden at en Sjæl lægger Mærke til dig. For første Gang i flere Aar er du igen et ganske almindeligt Menneske, og fra dette Øjeblik bæres du ikke mere gennem Tilværelsen i Popularitetens Guldstol. Som andre almindelige Mennesker maa du nu tage fat ved Drejebænken eller Skrivebordet, hvor du ikke har Chance for at genopleve Bifaldet. Boksningen tog de Aar af dit Liv, som skulde have været anvendt til almindelig, borgerlig Dygtiggørelse, og nu er du muligt Efternøler i Sammenligning med andre.

Jo, vist er der alvorlige Klange i Dick Nelsons berømte Boksertestamente: „Lad være, hvis du ikke kan tage Øretæverne i den Rækkefølge, de falder . . .“.

Hensigten med denne Bog er ikke at animere Læseren til at forsøge sig i Kampboksningen — Tombolaen med de mange Nittere, og for straks at fjerne alle Misforstaaelser har jeg besluttet, at Sandheden skal frem her. Det er ikke for tidligt, og jeg føler det simpelt hen som en Pligt. Bliver jeg blot forstaaet til Bunds, har der trods alt været en Mening med mine Aar i Ringen. Jeg vil ikke hefte mig saa meget ved, at to brave Boksere har mistet Livet her i Danmark i Løbet af de sidste tyve Aar — heller ikke ved den triste Kendsgerning, at adskillige internationale Boksestjerner er havnet paa Drankerhjem eller Sindssygeanstalter, for andre Aarsager kan naturligvis have været medvirkende til dette sidste. Men givet er det, at der bag Kulisserne sker Tragedier, som kaster dybe Slagskygger over Kampboksernes Flok baade ude og hjemme.

Publikum selv hører man ikke saa meget til i den Anledning, eftersom en kultiveret Mand jo saa udmærket kan nyde Synet af et frygteligt knockout i Bokseringen for derpaa at gaa hjem og skrive harmdirrende Avisindlæg mod saa barbariske Fornøjelser som f. Eks. Orientalernes Hanekampe og Spaniernes Tyrefægtninger. Heller ikke Inderkredsen synes særlig optaget af Sagens rent menneskelige Side for Bokserne. Dels er Boksnings jo ofte en god Forretning, og dels giver den altid en Chance for enhver velklædt Tillidsmand til, at han som ledsagende Leder uden Udgift eller ringeste personlige Risiko kan faa Del i Boksernes Rejser og Oplevelser. Det er altsammen fuldt ud hæderligt og uhyre menneskeligt.

Men, at enkelte Boksere gennem deres Sport erhverver sig et aandeligt Handicap, er en saa kendt Sag, at man vistnok af og til burde skride ind og søge en vis Beskyttelse for de unge Mennesker, som risikerer at sætte andet til end Udseendet ved Dyrkningen af denne haarde Sport. Det er utvivlsomt rigtigt, at Kampboksning kan udvikle en vis Ridderligheds-

Læge, Sekundant og Kampleder tumler i Ringen med den fuldstændig bevidstløse Amatørbokser.

følelse og andre gode Egenskaber, men slipper alle helt uskadt fra Ildprøven? Jeg har set en Del, og jeg tror, at den uheldige Procentdel er dominerende. Nu skal man selvfølgelig aldrig male en vis Mand paa Væggen, med mindre der er Grund til det, men jeg kan ikke undlade at nævne den Undervurdering, som Virkningen af et knock-out ofte er ude for. Jeg er ikke Læge, men alligevel er jeg ikke i Tvivl om, at det, der sker, naar en Bokser bliver slaaet ud, er, at han paadrager sig en lettere Hjernerystelse — ja, den kan blive alvorlig, hvis han i Faldet slaar Hovedet haardt mod Canvasen (i Gulvet). Men for at blive ved det almindelige knock-out Stød til Hovedet: Det er rigtigt, at Virkningen af Stødet meget hurtigt kan være som blæst bort, selv om det i Øjeblikket har medført Bevidstløshed hos den ramte, men alligevel vil jeg paastaa, at der er Tale om en lettere Hjernerystelse. Menneskets Hoved er ikke en Blok, som stærke, og trænede Mænd kan hamre løs paa af Hjertens Lyst. Sker det, at en Bokser Gang paa Gang bliver slaaet ud, vil Hjernens Hinder efterhaanden blive saa medtagne, at et enkelt Stød kan blive skæbnesvangert for Bokseren. Teorien er for saa vidt ikke min egen, eftersom adskillige Læger i Tidens Løb har advaret Bokserne mod at tage for mange haarde Kampe med utilstrækkelige Mellemrum. Heldigvis er det sjældent, at en Bokser ligefrem bliver slaaet ihjel i Ringen, men en Hjerne, der Gang paa Gang kommer ud for knock-out Stød, kan passende sammenlignes med et Lommeur af fint Fabrikat. Hvis det Gang paa Gang tabes mod et Cementgulv, gaar det i det lange Løb ud over Præcisionen, og det samme gælder utvivlsomt for den menneskelige Hjerne. Jeg har oplevet mere end et Eksempel paa, at Kampbokseres Aands-

evner efterhaanden kan afstumpes. Selve den aandelige Æg sløves. Mandens Opfattelsesevne, hans Hukommelse eller Sans for Humor forsvinder eller begrænses.

Af indlysende Grunde kan jeg naturligvis ikke bringe Beviserne frem i Lyset, men jeg tror ikke, at man fra Kampboksernes Kreds vil sige mig imod, naar jeg hævder, at det ikke er helt tilfældigt, hvis en eller anden ældre, haardtprøvet Bokser kan gøre et sløvt og afstumpet Indtryk.

Efter min Mening er det ikke altid Hændelserne i Bokseringen under Kamp, der er Skyld i Tragedien, men lige saa meget det Grundlag, der lægges i Træningslokalet. Det er her, Bokseren faar de mange smaa Hjerne-rystere, som efterhaanden kan bringe Uorden i Hjernemekanismen, og her er der ikke som ved selve Kampen en Læge ved Ringsiden, som kan gribe ind. Noget helt andet er, at det under Kampen ikke altid er muligt for Lægen at afgøre, om en Bokser under Nærkamp er blevet ramt af en Fuldtræffer, der bevirker, at han bokser pr. Instinkt uden at vække Mistanke, men sker den Slags, maa det naturligvis saa vidt muligt forhindres, at han i nogen Tid derefter kommer ud for endnu en haard Kamp. Faren ligger i, at den unge Mand ikke vil vedkende sig, at han er ramt.

Atter og atter lyder imidlertid Gong-Gongen over Ringen med hele dens straalende Indfatning af feststemte Mennesker og hvide Skjortebryster, og aldrig bliver der Mangel paa Folk, som vil være villige til at underholde Publikum med denne haarde Sport.

Fred være med et enkelt Ringvrag! Men hvad betyder ikke nok saa smaa aandelige Handicap for Bokserungdommens brede Flertal — netop i de Aar, hvor de Unge burde dygtiggøre sig til en borgerlig Livsgerning? Jeg har med Vilje ikke fremdraget enkelte skrappe Eksempler fra Kampboksningens Skyggeside, fordi de antydede Hager ved denne findes lige op ad Boksningens Alfarvej, men det er efter min Mening Smaatingenes Masse-virkning, selve Sandheden paa bred — maaske kunde man sige social — Basis, som har den virkelige Betydning.

Bokse-Læger har jeg gennem Tiden lært at kende som dygtige Fagfolk og glimrende, kammeratligt indstillede Mennesker. Kan man imidlertid fortænke mig i, at jeg med et lille Buk over mod den ved denne Lejlighed reserverede Lægeløge slutter: — Hvor maa det være svært fuldtud at skulle tage et lægeligt Ansvar for, hvad der kan ske under Kampboksning . . . !

Og for de Unges Skyld beder jeg gamle Dick Nelson undskyldte en let Omskrivning af hans kendte Bokservalgsprog:

— Lad være! De færreste af jer kan dog tage Øretæverne i den Rækkefølge, de falder . . .